

El secret de l'avi

Núria Abelló

Vam entrar a l'antic despatx de l'avi amb respecte. La tieta no ens hi deixava entrar mai, ni tan sols quan ja vam ser grans.

- No n'heu de fer res! -ens deia amb cara de pocs amics.

I vam respectar la seva decisió, fins que vam haver de buidar el pis a corre-cuita, perquè ella estava ingressada per una fractura de fèmur i el contracte de lloguer ja no es podia prorrogar més.

El despatx, fosc, ròneg i ple de misteri, continuava intacte. Fins i tot, malgrat els anys transcorreguts, encara es podia sentir l'olor a tabac i a romaní de l'avi. Un curiós còctel aromàtic que s'havia quedat incrustat al paper pintat de la paret.

Dins hi havia un parell de vitrines plenes de dalt a baix de llibres incunables, des d'uns Patufets i una col·lecció dels clàssics grecs, fins a l'enciclopèdia catalana, que ja ningú volia. I a la taula, de caoba, encara hi tenia el tinter -ja sec-, quatre clips, molts papers manuscrits i alguna factura. Però ni una engruna de pols, perquè la tieta era molt polida.

- Què fem? -va preguntar-me el meu germà.

- Millor posem-ho tot en caixes i després ja decidirem -vaig suggerir.

I, pim-pam, vam anar per feina, sense més preàmbuls ni enyorances.

- Arnau, m'ajudes a obrir aquest calaix? Està tancat amb pany i clau i ves a saber on l'han amagada.

L'Arnau era enginyer i bastant més traçut que jo. I va agafar un petit tornavís -que sempre duia a sobre-, va forçar no sé què i va aconseguir obrir-lo, com si ho hagués fet tota la vida.

- Ostres! Guaita això!!! -vaig proclamar sorpresa.

Dins era ple de llibrets manuscrits, molt antics; groguencs. Talment com diaris secrets de qui sap quan. I tots escrits en anglès!!! I al costat una capsula daurada, allargada, amb una ploma com les d'abans, ben cuidada, impol·luta. Quin tresor!!!

- Puc quedar-m'ho? -vaig preguntar-li amb entusiasme.

- Sí, cap problema. Jo no en faré res! -em va respondre l'Arnau que passava de tot el que li sonés a literatura.

Lavors vaig recordar la llegenda del rebesavi irlandès que va desembarcar a Calella fugint de la fam del seu país. M'havien dit que era alt i ros. I que tenia els ulls blaus i era molt simpàtic. I que li agradava fer teatre. Però no en sabia res més.

Em delia per començar a llegir aquells diaris. I si fos la seva història? I em vaig quedar pensativa dins d'un núvol... Però l'Arnau em va tornar a la realitat:

- Va, Marta, no badis, que tenim feina i hem d'acabar de fer caixes!

I vaig embolicar aquells llibrets amb un mocador de fer farcells, com un tresor.

